

Landsstyreparterne Siumut og Inuit Ataqtiit overtog med stolthed sundhedsvæsenet fra den danske stat i 1992. Det var helt nødvendigt at overtage det. Det var budskabet dengang. Den danske stat gjorde det ikke godt nok, sagde man. Og imens befolkningen venter på politikernes politiske løsninger, drømmer de sig tilbage til de gode gamle dage med det danske sundhedsvæsen.

Man ser, hvordan sundhedsvæsenet oven på egne økonomiske og menneskelige ressource-mangler også bliver bebyrdet, økonomisk som menneskeligt, med ansvaret for behandling af syge kriminelle.

Der er imidlertid stadig meget langt fra initiativer hos politikerne til folkets dagligdag. Baggrunden er ikke manglende interesse, men at vi har svært ved at forholde os til hyklerier som hykleriet omkring retsforholdene i Grønland, hvor kriminallovens danske fædre ikke mener, at grønlænderne skal straffes for hårdt, når de har gjort noget forkert; de skal behandles. Men regeringen afsætter ikke nok ressourcer til behandling, og bagefter skubber man de uløste problemer over på hjemmestyrets skuldre og siger, at det er Grønlands eget ansvar.

Men jeg vil understrege, at det er et dansk ansvar. I Danmark følger ressourcer og penge nemlig ikke de idealer, man engang har tænkt. De følger besparelsens logik. Regeringen bruger ganske enkelt ikke de nødvendige midler til at rehabiliterer eller resocialisere de grønlandske kriminelle.

Siden hjemmestyret har overtaget ansvaret på sundhedsområdet, kan man konstatere, at de kriminelle, som tidligere fik en behandlingsdom og blev sendt til Herstedvester, i dag bliver sendt til Vordingborg.

Logikken er der: I Herstedvester er det kriminalforsorgen, som betaler, så i gamle dage, før 1992, blev de grønlandske kriminelle gemt af vejen i Herstedvester, og man gjorde intet for at få dem hjem. Efter 1992 sender kriminalforsorgen de kriminelle til Vordingborg efter behov, som det grønlandske sundhedsvæsen betaler, og her bliver de efter endt behandling også gemt af vejen, for regeringen gør stadig intet for at få dem tilbage.

Det er derfor nærliggende at spørge regeringen, om regeringen har planer om at betale de nødvendige ressourcer for verdens mest moderne kriminallov, for regeringen må stoppe med at løbe fra sit ansvar.

Danmark, som gav Grønland verdens mest moderne kriminallov, har aldrig fulgt op med verdens mest moderne behandlingssystem eller verdens mest moderne modtagesystem. Det er os, der lever med konsekvenserne. Takket være verdens bedste kriminallov, går voldtægtsforbrydere rundt i vores samfund og bliver ved med at udøve voldtægt. De skal jo behandles i et system, der ikke eksisterer. Skidt med kvinderne, som bliver voldtaget og kan møde voldtægtsmanden dagen efter hændelsen.

Krænkerer får lov til at blive ved med at misbruge børnene seksuelt. Derefter skal ofrene næsten leve side om side med krænkerne, som har givet dem ar på sjæl og krop for resten af deres liv. Ofrene er på venteliste til behandling for de efterfølgende traumer, medens krænkeren enten kort efter går fri eller lever i de åbne anstalter og derved kan bevæge sig næsten frit, som hvis vedkommende ikke havde modtaget en dom til åben anstaltsophold. Hvordan kan man stiltiende acceptere, at en mand gentagne gange, endda op til 40 gange, kan krænke et barns fysiske og psykiske rammer? Jeg forstår det ikke.

Volden i Grønland trives i bedste velgående, for der er ingen foranstaltninger til at løse deres problem. Og vi må ikke tale om straf, for der er ingen straffelov i Grønland. Andre forbrydere bliver ved med at udøve deres kriminalitet, fordi – jeg gentager – den danskfinansierede grønlandske kriminalforsorg ikke får de nødvendige ressourcer.

Regeringen med justitsministeren i spidsen tilbyder, at Grønland kan overtage ansvaret for et dansk system, som ikke fungerer på grund af manglende ressourcer. Det er på tide, at Danmark lever op til sit ansvar og sikrer de nødvendige ressourcer til kriminalforsorgen, til politiet og til retsvæsenet.

Jeg afventer stadig spændt Retsvæsenkommissionens arbejde. Personlig mener jeg, det er på tide, at vi i Grønland får en retsplejelov og en kriminallov, der svarer til virkelighedens verden, med en straffelov. Voldsforbrydere og andre kriminelle skal straffes, syge skal behandles, og ofrene skal hjælpes.

Statsministeren omtaler i sin redegørelse, at Danmark for regeringen er et symbol på noget internationalt, idet landet tager stilling og yder noget ud over egne grænser. Regeringens opfattelse af Danmark som et velfærdssamfund skulle bygge på sammenhold, retfærdighed, samarbejde, medmenneskelighed – det kan i